

Madvig: Jeg har ikke fremsat som en Indvending imod § 23, at den ikke først er fremkommen fra Justitsministeren, men jeg har fremsat min Bemærkning om dens Fremkomme for i Genhold dertil at karakterisere dens Betydning og Stilling i det Hele. — Jeg har fremdeles ikke gjort nogen formel logisk Indvending, men en reel Indvending, naar jeg sagde, at en Udvidelse af Selvteierbøndernes Testationsfrihed til Cædegaardseierne fremkaldte en større Ulighed end hidtil ligeoverfor dem, der ikke have Jordeiendomme. — Jeg har endvidere ikke taget fejl, men udtalt mig ganske rigtig, naar jeg sagde, at under Forudsætning af, at det er Meningen at bibeholde § 27 i Forordningen af 1845, lykkes det ikke ved Bestemmelsen i § 23 at fjerne Uigheden mellem de forskjelligte Landeiendomsbesiddere, ikke engang imellem de større Landeiendomsbesiddere Testationsret. Under Forudsætning af den nævnte Paragraphs Bibeholdelse bliver der kun en ny Ulighed. — Det glæder mig, at det imidlertid nu med Hensyn til den første Deel af § 23 synes erkjendt, at man samtidig maa opgive den Cædegaardseierne vedkommende Bestemmelse i § 27 af Forordningen af 1845, men det er Noget, som vistnok Ingen fra Begyndelsen af har tænkt paa.

Brock: Maa jeg ogsaa bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Ja, hvis det er en virkelig kort Bemærkning.

Brock: Jeg haaber, at den skal blive kort. — Jeg troer ikke, at jeg har kunnet faae noget bedre Vidnesbyrd om, at jeg ved mit Foredrag idag har ramt rigtig og har seet Sagen rigtig, end det, der ligger i den Omhyggelighed, hvormed den høitærede Justitsminister har svaret mig, idetmindste paa Alt, hvad der angik mine Bemærkninger om dansk Ret. Jeg kunde dog have ønsket et Svar ogsaa paa mine Bemærkninger med Hensyn til det engelske entail, som jeg veed, at den høitærede Justitsminister kjender ligesaa godt som jeg. — Jeg har sagt, og jeg gjentager

det, at de heromhandlede Bevillinger, der ved første Diefast fremstille sig som noget Uflyldigt, i Virkeligheden dog krænke den Ret, som Børnene efter den nuværende Lovgivning have til ikke at belægges med Baand fra Forældrenes Side, og jeg har fremhævet, at Forskjellige have forsvaret denne Bestemmelse ganske anderledes end den ærede Minister, idet de have sagt, at man derved vil bevare Gaardene og Jorden i Familierne og i Slægterne; men det vil man jo kun kunne gøre derved, at de omtalte Bevillinger, hvortil der er en meget let Afgang, continueres fra Fader til Søn og saaledes gennem hele Slægten. Jeg troer, at dette er utvivlsomt rigtig, og at det ikke er nogen Overdrivelse. Dersom det var en Overdrivelse, saa er det i alt Fald ikke den enkelte Taler, der har gjort sig skyldig dert, men hele Fleertallet i Udvalget, som dog kjender noget til danske Retsforhold og har nogen Indsigt ogsaa i fremmed Ret. — Jeg skal endnu kun gjøre et Par factiske Bemærkninger. Naar den ærede Justitsminister sagde: „Jeg fordrer i den her foreslaaede Lov blot en Stadfæstelse paa en Myndighed, som Justitsministeriet allerede mener sig i Besiddelse af,“ saa spørger jeg: „Hvortil en Stadfæstelse i en Lov og det en saa usædvanlig Stadfæstelse af en allerede i Ministeriets Haand liggende Bevillingsmyndighed?“ Den maa jo, hvis den eksisterer, være stadfæstet ved Grundlovens § 27, og der behøves altsaa ingen Lovbestemmelse derom, men den ærede Minister vil isaafald i Fremtiden kunne anvende den Bevillingsmyndighed, han allerede har, saaledes som han her i Thinget har fremstillet det, og vil kunne benytte den i de enkelte Tilfælde, hvor det undtagelsesviis kan være ønskeligt for en Fader paa en kort Tid at lægge et Baand paa en Eiendom. Naar det derimod i en almindelig Landslov udtales, at der skal være den samme Afgang til med Hensyn til Jord at faae denne Art af Bevillinger, som der er med Hensyn til Capitaler — og med Hensyn til disse er det i Virkeligheden kun et Gebyrsspørgsmaal —, saa er det rimeligt, at Meningen af Foranstaltningen er den, som flere af Bestemmelsens Forvarere have udtalt, at disse Bevillinger skulle kunne bruges til at